

Klinopisi

Lojze
Krakar

Žrtvam vseh vojn

V VELIKIH HORDAH K NAM GREDO VANDALI
naravnost iz pekla puščave Gobi.
Trepečemo: spet bodo se hoteli
igrati z nami naše in gverilo.
Spet nas, ujete, vprežejo v galeje,
spet sužni žig nam vžgo na spolovila,
spet bodo s pleč nam rezali jermenje
in v ljudožrščini boga nam kleli.

*

TAKO ZAHTEVA NJIHOVA LJUBEZEN.
Od nje vsak konjski rep postane plamen,
ki jezdec z njim nebo in svet zažiga,
ki veter ga odtod v laseh raznese.
Odtod se pride le v apokalipso.
Odtod v nebo so neprethodne skale.
Samo še vrhovodec pride čeznje.
Samo žirafji vrat še seže onstran.

*

KDO V SKALE BO UŠEL PRED SODNIM DNEVOM?

Kdo s hriba bo na hrib jecljal življenje?
 Kdo sam se bo sežgal in spravil v žaro,
 ki mu jo ob rojstvu v žep je dala mati?
 Moj zluknjani spomin več ne dožene,
 kam jaz sem spravil žaro: v žep nebeški
 v obljubljeni deželi — ali v grmek,
 ki zgrbljen kot berač čemi ob poti?

*

SAM POJDEM TJA V OBLJUBLJENO DEŽELO.

Iz stepskih trav si v njej bom spletel kočo.
 Potem prišel bo sosed vanjo umirat.
 Že dolgo mu nihče ni dal nič jesti.
 Požel bom upe z mesečevim srpom
 in jih pravično bom delil s sosedom,
 ki zame prosil bo na onem svetu,
 da sebe samega kdaj ne porazim.

*

IZ TEMPLJEV IN PAGOD V PUŠČAVI GOBI

je slišati menihe, kaj žebrajo.
 Žebrajo zame. Pred storoko soho.
 Povej, Nebo, smem reči jim: odklanjam?
 Odklanjam vse storoke, trhle sohe,
 ki k njim zatekajo se le še črvi.
 Odklanjam *miserere nobis** zame
 pred sleherno pogansko gluho soho.

*

ZA VAS MINUTA MOLKA. ZAME HIPEC,

da si vas, žrtve, iz vesti izbrskam.
 Naj v spravo vas pokopljem skupaj z nami?
 Naj vonj vaš še za daljne vnuke shranim?
 Pokončno ste hodili proti smrti.
 Pokončno nōsi križ, kdor ga že nosiš!
 Za tabo hodi volk, pred tabo hodi
 neskončno bel molilec, črn od groze.

*

* *Usmili se nas*

NAPISAL BOM LJUBEZEN. V MOJEM VEKU

je drag vsak klinopis, kjer piše: Tebi.
 Boš znala brati moje hrepenenje
 po obetavni žetvi in zaroki?
 Odkleni žep moj in v njem najdeš ptico,
 kí se ne seli tja v ognjeno zemljo.
 O ptica, prstan, sonce in pšenica!
 Na vašem pragu rad bi srečal sebe.

*

POD LIPO SKUPAJ ORGLICE IGRAVA.

Pod lipo najdeš še prastare citre.
 Za alelujo najdeš jih pod lipo.
 Za lahkonoč škržatu jih posodi.
 Poleti vabim te na črnogorje.
 Tam pasla bova čredo, brala brinje
 in se spominjala, da tu sva nekdam
 se šla vojščaka, z malho polno sonca.

*

VIHAR ME JE KOT STEKLI VOLK OBGRIZEL.

V viharju stal do grla sem in preko.
 Prišel je še hudič, da me obgloje
 do zadnjih žil in zadnjega vzdihljaja.
 Zdaj si v klošarski družbi krajšam čase.
 Si krajšam zime, vihre in poplave.
 V *metroju** sem naredil si ognjišče.
 Kako košat si, divji grm, tu notri!

*

CILJ NAŠIH POTOV JE ŽE ČISTO BLIZU.

Premagati velja le zadnjo hordo.
 V gozdovih se že slišijo glasovi
 iz grl grobov, iz grl podzemnih ljudstev.
 Jaz na bršljanov list jim godem zraven.
 Do srčike želim nocoj jim priti.
 Da zvem, zakaj v vse bitke moram z njimi.
 Zakaj ne smem še na proščenja z njimi.

*

* *Metro* je pariška podzemna železnica.

LABODJE SANJE: VZKLIKNITI POSLEDNJIČ

in onemeti kakor solni stebri.
 Ti ne vedó več za imena svojih
 doprsij v parku, krščenem Labodji.
 Zakaj, robot, labodom sekaš rane?
 Saj vendar molijo te po robotsko!
 Saj je že vse robotsko: ptičja pesem,
 boginj mednožja in vsezvezdne vojne.

*

METULJA PESEM V BLESKU OCEANOV.

Kolači za pomladni praznik sonca.
 K poroki grémo po cesarski cesti.
 In muzikanti godejo pred nami.
 Nevesta bo s Koralnega otočja.
 In ženin naš poslanik pri Nebesih.
 Kako nam v srcu klenkajo zlatniki!
 Kako je letos kruhovec obrodil!

*

BO PEL NOCOJ ŠKRJANČJI ZBOR V TEJ HIŠI?

Kako že zdaj diši po melodijah!
 Nam bo v naročju splela gnezdo štorclja?
 Kako svečano bije sončna ura!
 Duhovnik sultanov bo plašč oblekel
 in nas prekrstil v trav in rek imena.
 In vse svileno bo kot slavčje petje.
 In bog po biču nikdar več ne seže.

*

ZAVEZANIH OČI BOGINJA PRAVDE.

In pot do mavric, kruha in poletja.
 Mladost: v skalovje sestreljena ptica,
 ki je spod kamnov več nihče ne reši.
 Pogódil sem se s kamnom bosonogim,
 da molka kamnov nauči še mene.
 Rodili smo se nemi: neme veter
 nekoč odnese nas v puščavo Gobi.

*

ŽE STRAŠNO DOLGO BIVAM SAM V PUŠČAVI.

Ne žeje in ne glada več ne čutim.
Bom smel še kdaj z višarij teh v dolino?
Kako rdečelična vas me vabi!
In kaj nocoj še kodra mi možgane?
Spomin na kresno noč некоč pri Neki?
Zakaj mi rasteš, mah, prav na jeziku,
da še imena ji ne znam izreči?

*

VISOKO PESEM PIŠEM Z RDEČILOM,

ki teče iz zorečih trt v jeseni
in jo igram na orgle, ki jih nosim
s seboj povsod, še v sredo vsake bitke.
Ko je najhuje, zadonijo skupaj
s topovi tisto staro elegijo
o srcih, ki visijo v nas kot težki
črninski grozdi v slavo bele smrti.

*

NA GLAVAH SONČNIC SE ZLATIJO ZVEZDE,

podobne tisti v zgodbi o treh kraljih.
In blagi dim kadila veje v hišo.
In mira v vrtu spušča korenine.
Kot gobavec stojim pred vrati raja
in vdano čakam milost za te pesmi.
V láse jim vpletam krono iz trobentic,
da bi bile nebesom bolj povšeči.

*

TO JUTRO ČOLN JE, Z BISERJEM NAPOLNJEN.

Kot bob smo ga poželi z božje njive.
Na njej cvetijo kruhovci za mravlje.
In spev rdeč cveti v škrjančjem grlu.
Vendàr vandalskih igric ni še konec.
Prej moramo še skoz uho šivanke.
Prej moramo postati še velblodi.
Še prej pa duh velblodji za to pesem.

*

KOT VRVOHODEC VSAK DAN GREM PO VRVI

na oni svet. Grem kupit sol in milost
za reveže, jetnike in duhovne
iz templjev svetih kač in soh storokih.
S soljo solijo si prežgano vodo,
a milost spravljajo za hude čase,
kot zanje spravljajo zlato klošarji,
lastniki zlatih žil in jam v metroju.

*

OD ONSTRAN ME POKLICAL JE PRIJATELJ.

Pred mano se preselil je na zvezde.
Poklical me je, naj že vendar pridem.
Naj vendar že te verze zvežem v culo.
Le nekaj bi še rad povezal v culo.
To sinjeoko, to deviško roso.
Da njene bisere odnesem kralju
vseh milijonov sonc, ki so me grela.

*

GVERILEC SEM. UJET. LE ŠE IGRAČA.

Ves gol. Še zadnje groše so mi vzeli.
Kupiti hotel sem na nebu šotor.
Zdaj moj edini šotor bo galeja.
Vandali, zaigrajte z groši poker.
Dobili boste zvezdo repatico.
Kot ženske prsi obla bo in grešna.
Kot za Heleno zanjo vžge se vojna.

*

ZELENA NOČ ŠENTJANŽEVA BO DANES.

Na Eskimskem in v Jutrovi deželi.
Povsod, po nebu, tratah in po hlevih
se sliši, kaj živali govorijo.
Nek kondor prerokuje mi nebesa.
Nek murn svari me, da na pot ne krenem.
Pa vendar grem na pot. Kresnica moja
obljublja, da bo šla pred mano z lučko.

*

NA POT GREM. NA SPREHOD PO RIMSKI CESTI.

S kosilom me ne čakajte, mogoče
ne vrnem se pred polnočjo, veliko
prijateljev imam tam, kamor pojdem.
Mogoče sploh kar tam pri njih ostanem.
Vse, kar tu puščam, ni ne groša vredno.
Dve cunji za pred prag. Ležišče iz listja.
In ena krsta. (Krščena devica!)

*

V VANDALSKI VASI SREČAL SEM POROKO,

vso v usnju, ustrojenem iz človeka.
Da, v usnju iz človeške kože. Niste
še slišali, kako se temu streže?
Pojdite z mano gledat to k Vandalom.
Jaz k njim nocoj grem kupit seme ljuljke,
da z njo v jeseni dušo si posejem,
če že pšenica noče v njej mi rasti.

*

O DIVJI GRM, KAKO KOŠATIŠ VEJE,

čeprav negujemo te kot dojenčka!
O konji, ki zažigate nam koče
s plameni repov in s kopit kresili!
Bučanje ôsje himne se že sliši
nad pogoriščem kakor miserere.
Zdaj bomo le še križani. Po rimsko.
Pilati si že umiva roke. Z ognjem.

*

KOLAČEK SONCA, MISLIM. LUNIN SRPEK.

In sosed, ki umrl je v moji koči.
Že zdavanj so porazile me sablje.
Sovražne. Božje. Moje lastne. Njene.
Nič več ne slišim v tej požgani pušči,
da bi od onstran klicala me Ona.
Procesiji metulji se pridružim,
da pušči sprosimo dež, Nje roko sebi.

*

POSEBEJ TREBA BO ZORATI NJIVO

za setev rdečih makov in cekinov.
 V cvetoči mak gredo se mladi ljubiti.
 S cekini pa se kitijo neveste.
 Ko pa ni več ne makov ne cekinov,
 se ljubimo v robidovju in jémo
 le koreninice kopriv, cekine
 pa zdavnaj že za žganje smo pognali.

*

ZLOČIN JE ČUDEŽ, KOT JE ČUDEŽ VODA.

Svetniki se rodijo iz zločinov.
 Z vodó odpuščamo izvirne grehe.
 Zločin in voda sta dve božji stvari.
 Brat brata in očeta sin ubije,
 da sveta bi postala: ni to čudež?
 Ni čudež reka, ki skoz neprehodne
 pečine pot si seka v žejna grla?

*

ME BOSTE KDAJ PELJALI K TISTI JAMI,

kjer združene trohniijo vaše žrtve?
 Je to nekje na tistem črnogorju,
 kjer z živim apnom ste vso rast požgali?
 Zdaj sami se dušite z vražjim apnom
 in vest iz sebe pulite kot ljuljko.
 A ljuljka raste: slišim, kako raste,
 kot slišim navček peti zadnjo uro.

*

PONOČI JE NEKDO ZASADIL PALME

po šipah mojih oken, tropske palme
 in bujen prágozd s kobrami in tigri
 na najbolj arktičnem skalovju mojem.
 Volkove vpregel sem v sani in dirjam
 med palmami ledenimi, da pridem
 v oazo, kjer ni Eva več vzdržala
 in vso se dala Adamu použiti.

*

PRIREJAM SLAVNOSTNO OLIMPIADO
 na Atlantidi in na Himalaji,
 čeravno me rotijo svečeniki,
 naj ne dovolim priti k nam poganom.
 Saj koliko je tu samo vandalskih
 do zob oboroženih tekmovalcev!
 Vsak njihov konjski rep gori kot plamen
 pred grobnico Neznanega Vandala.

*

POVEJTE, KJE IMELI STE MORIŠČA?
 Tu, kjer cveti krvavo rdeče vresje?
 Tu, kjer učite cicibane svoje
 veččin koljaštva že od zibke dalje?
 Tu stočijo za vas krčmarji vsak dan
 slap žganja, zmešanega z živim apnom,
 da vi sežgete v njem podobe žrtev
 z morišč nekdanjih in iz ječ ušivih.

*

TA DUŠA, KI IGRATE ZANJO POKER,
 je moja duša, zdavnaj že zgubljena,
 na neki njivi z maki in cekini.
 Nič nočem zanjo. Prosim vas edino,
 da dosti mladih kruhovcev vsadite
 na mojem vrtu. Rad imel bi hrane
 za vsakič, ko se vrnem zdolgočasen
 od večne vigredi na sneg domači.

*

VOJAKINJA VANDALSKA, KAJ BI S TABO?
 Kdo naj te s puško osvoji, devica?
 Kdo šopek bombic naj za god ti kupi?
 Kdo vdre naj vate in v skrivnosti bojne?
 Kdo te bo še imenoval kot preje:
 Čarobna peč ali Poletna senca?
 Čarobna peč, ki zmrzlega odtaja.
 Poletna senca, kjer počije romar.

*

ODHAJAM V KELMORAJN, DA SPOKORIM SE.

Vso pot po trnju bredem in koprivah.

Kdaj spet bom v tisti rdečelični vasi?

Kdaj spet zaspim na mahu črnogorja?

Tu se v vrtinec živega močvirja

— močvirja iz kašaste meglè jesenske —

pogreznem z božjo hišo vred, če brž se

ne vrnem v svoje rdečelično mesto.

*

NA NOTNE LISTE PIŠEM TOŽNE PSALME.

Zvené, kot bi jih zložil Jeremija.

Na bukov panj vrezujem klinopise.

Le davna ljudstva jih še znajo brati.

Na davna ljudstva iz podzemelj mislim,

ko konja si sedlam in ko odhajam

kot ona nekdanj nekam daleč v polnoč,

da našla bi obljubljeni deželo.

*

JE ŽE JESEN? MOJ UP NE ZELENÍ VEČ.

Že čas je iti in že tu je ptica,

ki me odpelje v neko večno vigred,

da v snu medvedjem prečemel bi zimo.

Le čaj za dušo moram še kupiti

in prstan za dekle, ki vsako jutro

prinesla mi bo upanja in hrane,

ozarjena, kot bi od smrti vstala.

*

ZVONITE MI, ZVONITE! DANES SMEL BOM

še jaz na žeganje in ne le v bitko.

O zvon, poletje, žeganje, devica,

poromajte z menoj v ta sinji julij!

Bogastvo revnih: julijska zlatnina,

dve srci lectovi: dva talismana,

zvonov veselo vriskanje: korajža

za plezanje po strmi lestvi v večnost.

*

BOGASTVO REVNIH: JULIJSKA ZLATNINA.

In srebrnina rosna, ki sporoča,
 da je že čas za žetev rdečih makov
 in da je lunin srpek že zarezal.
 Kdor ljuljko si sejal, požel boš ljuljko.
 Kdor trnje si sadil, ruval boš trnje.
 Kar je iz zemlje, zemlja sprejme vase.
 Kdor od duha je, živ ostane v pušči.

*

V TEH ČASIH NERONSKIH JE SPET OBILO

krivoprisežnih duš. Obletajo nas
 kot božji volki, da bi izvohljale
 zaklenjene skrivnosti naše skrinje.
 A kaj so te skrivnosti? Strébiti se
 človeških gnid? Porušiti državo
 z otroško fračo? Psihiatru mačku
 se izpovedati kletvin norosti.

*

KRESOVI DO NEBA, KI VAS PRIŽIGAL

nekoč je sam vladar, ko so v deželo
 drveli Turki, v tem preddverju smrti
 nocoj si jaz vas kurim po spominu.
 Preddverje smrti: predvečerje zime.
 Krompir v oblicah: slavnostna večerja.
 Pastirski kožuh iz megle. In gmajna,
 od vseh kraljestev večja. Jaz v njej cesar.

*

ZA POLNO MALHO SEM NABRAL SI SONCA.

In biserov sem si nabral iz morja.
 Vse je spet prav. In da bi prav ostalo,
 grem stražit njive, posejane z upi.
 Klošarji, kralji lepotic pariških,
 vi pa zasédite metrojske rove,
 da ne bi vanje vdrli generali
 in orgle stalinske prinesli s sabo.

*

UPRL SE BOM. ZAHTEVAM POLOVICO

školjk bisernih, da bom imel za zimo
dovolj za dračje, upanje in moko,
če se potapljati ne bom več mogel.

Jaz sem med lovci biserov poslednji.
Preveč me morski jež že bode v dušo.
Preveč že vsaka školjka me použije.
Ostal sem kakor bog puščavski reven.

*

POVEJ, DEKLE, KATERA ROKA HOČE

ukrasti zase te, cekin moj zadnji?
In kdo zanetil v tebi je ta plamen,
ki vžgal me je kot strela črnogorje?
Izdaj po moji smrti klinopise
teh nekaj stihov belega spomina.
V njih tudi sebe prepoznaš. Primerjal
sem te s Svetlostjo na noči črnini.

*

SVETLOST TI PRAVIJO CELO VANDALI.

Tako si krščena v njih krstnih bukvah.
Naj zdaj še jaz te krstim s tole cvetko,
ki ti pripenjam jo na gole prsi?
Boli? Ko vedela bi, kaj trpijo
bogovi, če jih venere spodijo!
In kaj šele, če venere spečajo
se s tujimi cesarji in klošarji!

*

ČE NE BI BIL BOHEM (ČE BI BOGAT BIL),

te ne bi nikdar srečal, lepotica.
Ob svitanju sva neki dan se vzela,
oba še vinjena in brez beliča.
Samo dve cunji za pred prag sva imela.
In posteljo iz listja. Tisočero
je grl grobov takrat svarilo naju
pred smrtno lakoto v tej zli puščavi.

*

PUSTINJA IN PUŠČAVA GOBI, RAD BI
 prišel spet vate s pesnikom Begzfnom
 na žganje iz kamelinega mleka,
 na pesek, v travo vžrt kot lev v gazelo.
 Ko pride zima in pekel ledeni,
 velblodom pokajo kosti do mozga,
 po jurtah pa črkujejo otroci
 imena džingiskanov in poetov.

*

KJE BIL SEM ROJEN? ZA LOBANJO DEDA
 nihče ne ve več, kje je pokopana.
 Se obnjo še zadevajo kopita
 kamel in konj v peklu puščave Gobi?
 Moj rojstni kraj se séli v njej vkup s čredo
 na nove, nepopasene livade
 Na nove, nepopasene livade
 se še grobovi z mrtvimi selijo.

*

NA VORANČEVO (V MESECU AVGUSTU)
 slavimo dan najvišjega poletja,
 najbolj zelenih rojstev trt in drevja.
 Kako zelén samó je tale oreh!
 Zadosti zrn pšenice in orehov
 imeli bomo za potice pražnje,
 za vse berače in ubežne kralje,
 za ptice in za matere Helene.

*

O SANJ SEJALEC, SEJ NOCOJ PO MENI!
 Preorji, veter, me še prej na brazde,
 pobranaj me in kamenja očisti
 in daj mi spet roditi kruh pšenični.
 Ostanke žetvene pa pusti pticam
 za s sabo za na pot v ognjeno zemljo,
 a mene iztéši v kažipot, ki kazal
 bo na križišču, kod do doma prideš.

*

ODHAJAM. DANES VRSTA JE NA MENI.

Tu se konča to strmo črnogorje.

O črnogorje, kamen, mah in ptica,

ki ste po meni romali vsak k sebi!

Le v klet še stopim. Tam poganja plesen

čez moje dneve in posmrtje moje.

Globoko bom še vzdihnil, prej ko skalo

bom spet začel valiti gor v strmino.

Ljubljana, junija 1986

Lojze
Krakar

Klinopisi (II.)

TRI DNI SEM ZDÓMA BIL. TA ČAS OTROCI
zgradili so tri babilonske stolpe.
Veselja je bilo tri polne koše,
čeprav v treh strašno zblojenih jezikih.
Zdaj berejo me, biblijo gorečo,
ob lúči moje sinje tleče duše.
Ob lúči teh vam pišem tole pismo
o gluhi noči, polni netopirjev.

1 KG VOJAŠKEGA LETALA:
2000 \$. življenje moje:
1/2 kile plesni. Ustanavljam gardo,
ki bo pazila, da ne zdrsnem v ničlo.
Da me na boljšem trgu ne prodajo
kot stare burklje ali stare pilde.
Da ne strohnim in zdahnem na smetišču
za stare sablje, škornje in ikone.

KRVAVO SEM ZASLUŽIL TO POROKO
s kraljico, ki se od nje nekoč sem ločil.

Zaslužil sem si jo s kolački sonca,
 ki vsak opoldan sem jih pékel v pesku.
 Pšenica mi tako je obrodila,
 da zvrhano srce od nje mi poka.
 Dovolj bo kruha, matere, Helene,
 še za ubežne kralje in klošarje.

NA VOZ NEBEŠKI BI ŠE JAZ SE SPRAVIL,
 če smel bi se, prej ko v nebesa pojde.
 A ljubil sem preveč in miserere,
 ki ga k malikom molim, ni še uslišan.
 Še zmeraj neuklonljivo se ustavljam
 pred sleherno pogansko gluho soho.
 Še zmeraj v Venerino postelj hodim,
 da bi pri njej v poltenosti se utópil.

MRAVLJIŠČE: TUDI JAZ ŽELIM KOT MRAVLJA
 prinesiti vsak dan za svoj dom vsaj prahec.
 Iz brunc razraste se mezopotamski
 cvetoči vrt s terasami iz cvetja.
 Nebukadnezarju je božja roka
 napisala na zid: še te noči boš
 umreti moral, ker si s konjenico
 pregazil moje rdečelične vrte.

KLOŠAR BERAČ, POKAŽI MI DEŽELO,
 kjer skrinjo so zaveze v dar ti dali.
 V metrojskem rovu ji postavi šotor
 in shrani vanjo kruh in med vsakdanji.
 In glej, da ne spodé iz nje Vandali
 bogá in zvezd na strmi visokosti.
 Kako strmó bilí smo že na zvezdah!
 Kako globoko so nas stresle s sebe!

KAKO TEŽKÓ KRENITI BO TJA ONSTRAN
 v devičje gnezdo na večerni zvezdi!
 Še ôse komaj nosijo svoj pelod
 devici, ki od mladih nog me čaka.
 Vse sulice, kar jih pekel premore,
 me čakajo na tistem črnogorju,
 kjer čaka me devica, da vsaj enkrat
 (v poročni noči) smela vkup bi spati.

VESELE JELKE, KI SE RAZCVETITE
 prav na božični dan pred ovčjim hlevčkom!
 Kako ste vdane: v carstvu Neronovem
 bilé ste žive bakle kot kristjani.
 Odpeljem vas v puščavske varne kraje,
 v vas, kot zoreči kostanj gostoljubno.
 Najgostoljubnejšo. Iz peska v njej se
 rodita kruh in vino zlatomašno.

ČE KDO OD VAS IMA MOLILNI MLINČEK,
 naj mi ga dá. Jaz z njim bom prosil Turke,
 ki jezdijo nad nas, naj nas med drncem
 ne zvežejo za repe svojih žrebcev.
 Zagrozil jim bom s svojo lastno glavo,
 da sem napolnil si jo z ekrazitom
 in da ubije jih, če kdo dotakne
 se s handžarjem je in celó z mezincem.

OD IGLIC SMREČJIH KRVAVÍ MI DUŠA.
 A smrečja ne posekajte. Naj srnam
 za mehko zglavje bo, naj skozenj reka
 vijuga se kot riba v srečni jutri.
 Prekólji zemljo, reka, ki skoz divje
 si skale sekaš pot v poganske kraje.
 In v žejna grla skozi neprehodne
 pečine in skoz mesta ljudožrska.

ODVZEMI, BOG, MI MOJZESOVE TABLE,
 da ne bi padle v róke nemolilcem.
 Ti bodo zaigrali zanje poker
 in izgubili z njimi vred še dušo.
 Iz krst teh duš na sredi črnogorja
 poslušam vsak dan križev pot vandalski.
 O pokeraši in zgubljene duše!
 Iz trave gobijske vam pletem kočó.

STEKLENKA VINA BO NOCOJ PREMALO
 za rojstno slavje babice Jeseni.
 Odprite tisti sod, ki vanj vrezljano
 je Anno Domini bogvekatéro.
 Za dolge jate lastovk in škrjancev
 pa kup ovsenih hlebov napečíte.

Kot jaz bi tudi one rade imele
po večni vigredi spet kruh ovseni.

ŽIVLJENJE NAŠE PASJE, KI OBGRIZEL

ga stekli stepski volk je do okostja,
blešči se vendarle kot bela cerkev
na grobu davnih sužnjev faraonskih.
Rotim zvedavce: tele piramide
slavijo sužnje in ne faraone.
Življenje njihovo bilo je pasje
in še Nebo jim sužnji žig je vžgalo.

PRI SVETI EVI V NEKEM STAREM TEMPLJU

lahkó še najdete lobanjo mojo.
Odkrili boste tam jo, kjer se obnjo
zadevajo kopita konj vandalskih.
Iz nje se tu pa tam izvije kača
in piči carja kakor v ruski sagi.
Crngrob! Med tvoje skale pokopavam
kosti še zadnjega od carjev: sebe.

SPET TOD BESNIJO VOJNE DRŽAVLJANSKE

in spet so tarče jim otroci moji.
A jaz imam le fračo, ki z njo skušam
do tal zrušiti vikinško kraljestvo.
Rogovi vikinški, zdramíte rod moj
in obvarújte ga puščic bušmánskih!
Iz svojega rodu bom vse princepe
poženil z vami po vsej Atlantidi.

HELENA MAJ SE IMENUJE SAGA

o nekem zdavnaj že umrlem paru.
Le posteljo iz listja sta imela
in se pijana vzela neko jutro.
Iz grl grobov, iz grl podzemnih ljudstev
sta slišala le majhen dih: nikarta!
A v njiju je šumela kri ciganska
in v njenem slapu sta si grob izbrala.

V TEJ AGONIJI SMREK IN GRMOV VRTNIC

umiram tudi jaz. Za las prilepljen
še na ta svet, že komaj čakam dneva,

ko v grob popotnico mi bodo dali.
 Zelena, ki te ljubim vso zeleno,
 ostani še pri meni, da vsaj krsto
 iztešejo mi iz sredice tvoje,
 prej ko bo izsušeno tole drevje.

BRIŽINSKI SPOMENIK STOJI OB POTI.

Iz njega dedje nas učijo brati.
 Na primer: zima brat je naši revi,
 pomlad je za metulje in dekleta.
 Metulja pesem v blesku oceanov
 in v siju svečic jasličinih, padi
 na to poslednjo oazo sred puščave,
 da s tabo pade mana naši revi.

SPET MORAL SULTANOV SEM PLAŠČ OBLEČI,

da bi Vandale mogel prekrstiti
 v imena trav, gozdov in jelk božičnih,
 ki várjejo pred srežem neko dete.
 Spet so se naselile v mojem upu
 nekakšne davne klavske črne srajce.
 Za njim ubiti moral sem še tigra,
 ki me je branil pred storoko soho.

NEKDO JE STRUPA VLIL V KRALJESTVO MOJE,

vse dvorne damice je z njim zastrupil,
 zaklel vse dvorne moške v papagaje
 in v mojo dušo vlil je sok koprive.
 Še, draga, veš za tista črnogorja,
 kjer so se tolkli vseh barv krokodili,
 midva pa sva se s polno malho sonca
 selila pravkar v rdečelično mesto?

O RDEČELIČNI MIR NA ČRNOGORJU!

O ptice, krokodili in pšenica!
 Vse nosim vas v tej malhi zmagovalca
 in vas raztresam po jesenski gmajni.
 Na tejle gmajni pasejo se ovce.
 O gmajna, mrak, pastir in pastirica
 in pet krompirjev v ognju in jaz cesar
 največnega cesarstva: sive gmajne!

RDEČI MARS, KRVAV OD MUČENIŠTEV,
 ki smo na tebi jih ljudje počeli,
 postani vir na zvezdnati oazi
 in na brezkončnem pesku na nebesih!
 Kamele, site peska vse do grbe,
 ve pa stopite gole sem k oltarju
 na pušči zemeljski in podarite
 nam mleko, da prekuhamo ga v žganje.

ZA KAP SOLI, ZA KAPLJO MOZGA MORJA
 bi dal udavu, da kosti mi stare.
 O žeja veličastna, ki te čutim
 sred oceana in pod vinsko trto!
 Po vinsko trto spim, pod črnim grozdem,
 s srobotjem zvezan, da ne stegnem roke
 po eni sami jagodi. V srobotje
 sem smrtno vplel se kot z rogovi jelen.

VISOKA TRAVA, ČUDEŽNO ZDRAVILO,
 prerasti glavo mi, prerasti sanje,
 da vate potopim se kakor mravlja,
 ki noge krvavé ji od iskanja.
 Potem pa izberiva si imeni
 dveh najubožnejših častilcev sonca.
 Naj imenujeva oba se – Krakar,
 naj imenujeva oba se – trava.

ŠENTJANŽEVO JE. TOKRAT NA ASFALTU,
 na ledu eskimskem, v puščavi Gobi,
 pa na Kilimandžaru, kjer se sliši
 le levji glas, ki govori o smrti.
 Vso praprot tam požgali so Vandali,
 da njeno seme ne bi govorilo.
 Nam govorilo o solzáh veselja,
 da so nekje nocoj tudi kresničke.

V PUSTINJI GOBI ČAKA ME PRIJATELJ.
 Poet mongolski, kralj vseh džingiskanov.
 In nek cigan, ki piše pesmi v ritmu
 divjega seksa z neko cesarico.
 Nikjer človeka. Le storoke sohe,
 molitve žejne kakor vode ptica

v puščavi tej. Jaz pravim jim: zapijte
s solzami se kot človek, ženske žejen.

KATERI? TISTI PRVI, KI PRINAŠA
ti koše levjih src in lastovičjih
jezikov za gostije? Tisti drugi,
ki sam močan je kakor lev in vlomi
v mednožje tvoje vsak večer? Bo tisti,
ki zelen kot kobilica ti skače
v prelepe prsi, da bi se nadójl?
Bom jaz s prgiščem biserov? Kateri?

V BREZZVEZDJU TIPLJEM, KJE JE POT DO DOMA.
Še moj oslič je ne pozna, četudi
vé za vsa pota, tudi k piramidam
in k Babilonu in k puščavi Gobi.
Potí do dóma nikdar več ne najdem,
ker ni ga, ker požgale so ga vojne.
Ker bog me je obsodil na brezpotja
kot tista davna romajoča ljudstva: